

Εφορεία Αρχαιοτήτων Πόλης Θεσσαλονίκης

Λέσχη Ανάγνωσης

Καλά Χριστούγεννα
με υγεία , αγάπη και κάθε ευτυχία
το Νέο Έτος !

Πέγγη Μάστορα, Κωνσταντίνος Ράπτης

Πλάτων Ροδοκανάκης
Βυζαντινά Ποχόπλοχα
(Ἀθήναι, Τυπογραφεῖον «Ἑστία», 1916)

Η ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΗ

Ἡ Χριστοδούλη, ἦταν ἓνα κοριτσάκι μόλις δώδεκα χρόνων. Εἶχε πολὺ κόκκινα μαλλιά καὶ γαλανὰ μάτια. Ἡ μητέρα της, ἐξεσκλαβώθηκεν ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ στρατεύματα τοῦ τὴν εὐρῆκαν, με ἄλλους χριστιανούς τῆς Φραγκίας, ἀλυσσόδετους στὴν ἀγορά, ὅταν ἐκυρίευσαν τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἑμίρη.

Ἡ Πουλχερία (αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς ἔδωκαν ὅταν ἀπαρνήθηκε τὸ σχῆμα καὶ ἔγινε ὀρθόδοξη) ὑπανδρεύθηκεν ἓναν ἔμπορο τυριῶν, τοῦ εἶχε μαγαζάκι εἰς τὴν βορεινὴ παραλία τῆς Πόλεως, μεταξὺ τῆς Πόρτης τῶν Δρουγγαρίων καὶ τῆς Πόρτης τοῦ Περάματος. Ἐκεῖ ὅμως, πολὺ γρήγορα, ἐγκατεστάθηκαν ἔμποροι ἀπὸ τὴν Βενετία καὶ τόσο συναγωνισμόν ἔκαμναν εἰς τὸν ἄνδρα της, ὥστε σὲ λίγο αὐτὸς ἔκλεισε τὸ μαγαζάκι του καὶ ἔγινεν ἐπαίτης.

Τὸ ἐπάγγελμα ἦταν κάποτε ἀναγνωρισμένον ἐπισήμως εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ διέθετε καὶ τὰς προσόδους του. Ἄλλως τε, ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸ ταμεῖον ἐμοίραζαν δωρεὰν εἰς τοὺς ἐπαίτας, γιὰ πολλοὺς αἰῶνες, τὸ ψωμὶ καὶ τὸ λάδι τοῦ ἐχρειάζοντο.

Ἐπειτα εἶχαν καὶ ἄλλους πόρους, κάτι σὰν κ' ἐκείνους τοὺς ὁποίους λέγομε ἀδήλους σήμερα. Διότι κάθε φορὰ τοῦ ὁ Βασιλεὺς ἢ ἡ Βασίλισσα ἐβγαίνεν ἀπὸ τὸ Παλάτιον, εἰς τῆς ἐπίσημες ἐορτές, ἐσκόρπιζαν φουχτιές τὰ χρυσὰ νομίσματα μέσα σὲ μεταξωτὰ σακκουλάκια, γύρω ἀπὸ τὸ

ἄρμα των. Φυσικά, ἐκεῖνοι ποῦ ἐσπρώχοντο γιὰ νὰ τὰ μαζεύσουν, οὔτε Πρωτοσπαθάριοι, οὔτε Σιλεντιάριοι ἦσαν. Ἐπίσης, ὅταν κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς πλουσίους πατρικίους ἔβγαινε φόρα, πῶς συνωμοτοῦσε κατὰ τοῦ Βασιλέως — πράγμα ποῦ ἐγίνετο καθημερινῶς σχεδόν —, ὁ ὄχλος, οἱ ἐπαῖται κυρίως, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ σπάσουν τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου του καὶ νὰ κάμουν ρεμούλα, εἰς ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ ἐκπτώτου μεγιστᾶνος.

*

Ἐκουτσοζοῦσαν λοιπόν, σχετικῶς εὐχάριστα, ὁ Μιχαὴλ Καλαπόδης, ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ μικρὸ των κοριτσάκι, ἡ γαλανομμάτα Χριστοδούλη.

Οἱ Βούλγαροι ὅμως ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἐμίαναν πολλὰς ἀπὸ τῆς ἱερώτερες ἐκκλησίας τῆς Μακεδονίας. Οἱ ἅγιοι ὠργίσθησαν, διότι ὁ Αὐτοκράτωρ εὐρίσκετο εἰς τὴν Συρία πολεμῶντας τοὺς Σαρακινούς καὶ ἄφινε τὰ εὐρωπαϊκὰ θέματα ἀνυπεράσπιστα. Θανατικὸ τρομερὸ ἐξέσπασεν ἐπάνω εἰς τοὺς χριστιανούς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Πουλχερία ἀπέθανε τότε καὶ τὴν ἔθαψαν σὰν καλὴ χριστιανή, χωρὶς νὰ παραλείψῃ ὁ Μιχαὴλ Καλαπόδης οὔτε τῆς μοιρολογῆτρος, ποῦ ἔπαιρναν ἡ κάθε μιὰ γιὰ ἀμοιβή, ἀπὸ ἓνα ἀσημένιο νόμισμα.

Στὴν ἀρχὴν, ἠθέλησε νὰ φορέσῃ τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα καὶ νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὸν Ὀλυμπο τῆς Βιθυνίας, ὅπου εἶχε ἠγούμενον ἓνα στενὸ συγγενῆ του. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τῆς Χριστοδούλης μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά, τὸν ἐκρατοῦσε σ' αὐτὸ τὸν μάταιο κόσμον. Καὶ νὰ, ποῦ ἄξιζε δὲ τὸν κόπον. Ἡ Χριστοδούλη, τὸ κελαῖδεῖ ἀπὸ τὸ πρωῖ, μὲ τὴν κρυστάλλινη φωνοῦλα της, γελῶντας κατακόκκινη ἀπὸ τὴν εὐτυχία της.

Καὶ πῶς θὰ ἠθέλατε νὰ μὴν εἶναι περήφανη, ἀφ' οὗ

τὸ βράδυ, ἀπόψε, βράδυ Χριστουγέννων, ὁ μπαμπᾶς της, ὁ Μιχαὴλ Καλαπόδης, ὁ ἐπαίτης, θὰ πάγη στὴν πλατεία τοῦ Αὐγουστειῶνος, θὰ μπῆ μέσα στὸ Ἱερὸν Παλάτιον καὶ εἰς τὸ Τρίκλινο τῶν Δεκαεννέα Ἀκκουβίτων, τὴν πολυτελέστερην αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων, θὰ καθίσῃ νὰ δειπνήσῃ μαζὺ μὲ τὸν Ἰσαπόστολο;

*

Ἡ μικρογειτονιά, ὅπου κατοικοῦσαν, εἶχεν ἀναστατωθεῖ ἀπὸ τὴν παραμονή. Αὐτοκρατορικοὶ θεράποντες μὲ πυκνὰ μαῦρα μαλλιά σὰν φουῆνες καὶ ραβδιὰ μακρονὰ στὸ χέρι, βαμμένα μὲ κιννάβαρι, εἶχαν φέρεи μυρωδιές, σαπούνια καὶ φορέματα καθαρὰ, διὰ τὸν προσκαλεσμένο τοῦ Βασιλέως.

Ἦτανε, βλέπετε, ἀρχαία συνήθεια, εἰς τὸ ἐπίσημο γεῦμα ποῦ ἔδινε ὁ Αὐτοκράτορας, τὸ βράδυ τῆς μεγάλης ἑορτῆς, νὰ παρακάθωνται εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ δέκα ἑννέα ἀκκούβιτα, ὅπως ἔλεγαν τὰ τραπέζια τὸν παλιὸ καιρὸ, καὶ δώδεκα «πένητες». Τοῦ ἔφεραν ἓνα καμίσι, εἶδος χρωματιστοῦ χιτῶνα, καὶ μιὰ χλαμίδα, ποῦ ἡ Χριστοδούλη, βλέποντάς την τόσο μαλακῆ, τὴν πῆρε στὴν ἀρχὴ γιὰ μεταξωτὴ καὶ πῆγε νὰ χάσῃ τὸ νοῦ της γιὰ τὴν μεγαλοπρέπεια, ἡ ὅποια θὰ ἔδόξαζε τὸν πατέρα της.

Τὸ βράδυ, αὐτοκρατορικοὶ θεράποντες ἤλθαν καὶ ἐπῆραν τὸν Μιχαὴλ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τὸν ἔβαλαν μέσα εἰς ἓνα φορεῖο, διὰ νὰ μὴ λασπωθοῦν τὰ ὑποδήματά του, ἀπὸ μαῦρο μάλλινον ὕφασμα, διότι τὰ ἀπὸ μετὰξι χρωματιστὰ σανδάλια, τὰ ἐφοροῦσαν μόνον οἱ πατρίκιοι. Ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν συνοδεία ἐπροχωροῦσεν ἓνας εὔσωμος εὐνοῦχος, χωρὶς γένεια καὶ μουστάκι, «νιψιστιάριος», ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἐστέκοντο κοντὰ εἰς τὸ τραπέζι, μὲ ἀργυρῆς λεκάνες καὶ

πεισέτες, γιὰ νὰ καθαρίζουν οἱ προσκαλεσμένοι τὰ δάκτυλα μὲ τὰ ὅποια ἔτρωγαν. Ἐφοροῦσε λευκὸ χιτῶνα λινό, μὲ κοντὸ μανδύαν ἀπὸ μετάξι.

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ εἰς ἄλλες ἔνδεκα μικροσυνοικίες τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Σὲ ὀρισμένην ὥραν οἱ πένητες ἔφθασαν εἰς τὸν Αὐγουσταιῶνα, ὅπως λέγεται ἡ μεγάλη πλατεῖα μὲ τῆς δενδροφυτευμένες στοές, ποῦ ἀνοίγεται ἔμπρὸς εἰς τὸ «Παλάτιν». Ὁ Μιχαὴλ Καλαπόδης, ποῦ, ἐπειδὴ εἶχε δοσοληψίες μὲ τοὺς «Βενετικούς» ἐμπόρους, ἠναγκάσθη κάποτε νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὴν πόλιν τῶν σκύλων αὐτῶν, ὠρμίζοιταν ὅτι ἡ πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου των, εἶναι παιγνιδάκι, ἔμπρὸς εἰς τὰ μεγαλεῖα τοῦ Αὐγουσταιῶνος καὶ ὅτι ἡ πρώτη, δὲν εἶναι παρὰ ἓνα ἄτεχνο ἀχνάρι τῆς δεύτερης.

*

Νὰ τὸ Ἱερὸν Παλάτιον ὀλόφωτο. Ἡ Σύγκλητος, ἄλλη μεγαλοπρεπῆς οἰκοδομή, μὲ τὸ Πατριαρχεῖο παραπλεύρως. Ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου τῶν Χαλκοπρατείων, σχεδιάζει καὶ αὐτὸς τῆς κομψῆς ἀρχιτεκτονικῆς γραμμῆς του, εἰς τὸ γαλανὸ σκοτάδι τοῦ χειμερινοῦ δειλινοῦ, γραμμῆς, ἢ ὅποιες δὲν ἀπορροφιῶνται ἀπὸ τὸν αὐτοκρατορικὸν ὄγκο τῆς Ἁγίας Σοφίας, ποῦ γιγαντώνεται πλάϊ του.

Εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰ ἀπλώνεται ὁ Ἰππόδρομος. Ὅλος ὁ γύρω πλοῦτος τῆς τέχνης, ἀγάλματα καὶ πύλες θριαμβικῆς καὶ τροῦλλοι παλατιῶν καὶ στοαὶ στρατώνων, ξεχωρίζουν θαμπὰ τώρα, διότι τὸ σκότος ἤρχισε νὰ συμπυκνώνεται καὶ τὰ ἄστρα νὰ λαμποκοποῦν. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν, ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια, μόλις φωτίζονται σὰν μέσα σὲ ὄνειρο,

ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους βραχίονας ἀνλικῶν θεραπόντων, ποῦ ἠρώνουν ἀναμμένους φανούς.

Φωτίζουν τῆς θορυβώδεις συνοδείας τῶν μεγιστάνων, οἱ ὅποιοι καταφθάνουν διὰ τὸ γεῦμα, καὶ ἂν φαντασθῆ κανεὶς ὅτι ὁ κάθε πατρίκιος ἐχρειαζότανε διὰ νὰ ἔλθῃ ἕως ἐκεῖ, ὑπηρεσία καὶ σωματοφυλακὴ σάραντα ἕως πενήντα ἀνθρώπων, ἠμπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί γινόταν εἰς τὴν εἴσοδο τοῦ Ἱεροῦ Παλατίου, ἀφ' οὗ οἱ ἄρχοντες, οἱ προσκαλεσμένοι τοῦ Βασιλέως, ἐξὸν ἀπὸ τοὺς πένητας, φθάνουν εἰς διακόσους καὶ τέσσερις.

Οἱ καθ'αυτὸ εὐγενεῖς ἦσαν 168. Θὰ εἶχαν ὅμως μέρος εἰς τὸ γεῦμα καὶ Ἄγαρηνοὶ ἐπίσημοι 24, καὶ Βούλγαροι φίλοι τοῦ Αὐτοκράτορα, καθὼς καὶ οἱ 12 πένητες.

Ὁ Μιχαὴλ Καλαπόδης εἶχεν ἀνοίξει τὰ μάτια του καὶ τὰ ἔκανε τόσα, διὰ νὰ μὴ τοῦ διαφύγῃ κάμμιά λεπτομέρεια ἀπὸ τὰ ὅσα θὰ ἔβλεπεν. Εἶχε τάξει εἰς τὴν Χριστοδούλη μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά, ποῦ θὰ ἀγρυπνοῦσεν εἰς ἓνα γειτωνικὸ σπίτι, ἕως ὅτου ἐγύριζεν ὁ πατέρας της, ὅτι θὰ τῆς διηγότανε τὰ θαυμάσια τοῦ Παλατίου. Καὶ ἐκείνη, ἐτοιμάζεται νὰ παίξῃ στὴν γειτωνιά, γιὰ κάμποσο καιρὸ, μὲ τὰ ὅσα θὰ εἶχε νὰ διηγηθῆ, τὸν ρόλο μιᾶς μικρῆς Αὐτοκρατείας ἐξ ἀντανακλάσεως.

*

Ὅταν οἱ πένητες ἐμπῆκαν ὅλοι μαζί εἰς τὸ «Παλάτιν», ἐπερίμεναν νὰ προηγηθοῦν εἰς τὸν Τρίκλινο τῶν Δεκαεννέα Ἀκκουβίτων, οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι προσκαλεσμένοι. Ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ ἡ σειρά των καὶ ὁ Μιχαὴλ Καλαπόδης, παρ' ὀλίγο νὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ τὰ θαυμάσια ποῦ ἔβλεπε.

Μεγάλα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ πολυκάνδυλα, γεμάτα λάδι

ποῦ εἶχε τὴν λαμπράδα τοῦ μελιοῦ, ἐφώτιζαν τὴν ἀπέραν-
την αἴθουσα. Ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ εἶχαν τὸ σχῆμα τοῦ λουλου-
διοῦ, ἄλλα εἶχαν τὸ σχῆμα μικρῶν καραβιῶν καὶ ὑπῆρχαν
καὶ μερικὰ ποῦ ἐθύμιζαν περίεργα ἀκτινωτὰ μετέωρα.

Ἡ ὄροφὴ τοῦ Τρικλίνου ἦτανε κατάχρυση. Ἐδῶ καὶ
ἐκεῖ εἶχε πεντάγωνες κοιλότητες στολισμένες μὲ ἀνοίγματα,
γύρω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔπλεκαν τοὺς βλαστούς των, χρυσᾶ κλα-
διὰ ἀμπέλων. Τὰ τραπέζια, ἦσαν ἀπὸ ἀσημι. Τὰ τραπέζο-
μάνδουλα, ἀπὸ χονδρὸ λινὸ χρυσοῦφαντο, εἶτε καὶ κεντημένα
μὲ πολύχρωμα μετάξια, ὅλα βγαλμένα ἀπὸ τὰ περίφημα
ὑφαντήρια τῶν Θεβῶν. Τὰ πιάτα, τὰ μαχαιροκούταλα καὶ
τὰ ἄλλα σκεύη, καὶ τῶν δεκαεννέα ἀκουβίτων, ἦσαν ἀπὸ
χρυσάφι σφυρήλατο.

Αὐτὸ δά, τὸ ὠμολόγησε καὶ ἐκεῖνος ὁ θεοκατάρatos
Λουῖτπράνδος, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Κρεμόνας, ὁ ἀποσταλμέ-
νος τοῦ Ρήγα τῆς Ἰταλίας Ὀθωνα, εἰς τὸν Νικηφόρο
Φωκᾶ. Ὁ ἴδιος, ποῦ ὅταν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, τόσο
φαρμάκι ἔχυσεν ἐναντίον μας εἰς τὰ συγγράμματά του, λέγον-
τας ὅτι τὰ φαγητὰ τὰ ὁποῖα τοῦ ἐσερβύρισαν στὸ αὐτοκρα-
τορικὸ τραπέζι ἦσαν μαγειρευμένα ἀπὸ λάδι ψαριῶν, ποῦ
ἐβρωμοῦσε, καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλες παρόμοιες καλογηρικῆς
κοτσομπολιές.

Τὸ τραπέζι, ὅπου θὰ ἔτρωγεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἦταν ἀπὸ
ἀσημι σφυρήλατο, γεμάτο πετράδια πολύχρωμα, ποῦ ἔβγα-
ζαν φλόγες. Ἀναπαντικὰ ἐδώλια ἀπὸ μυροβόλα ξύλα τῆς
Ἰνδίας, στολισμένα μὲ μάργαρα, εὑρίσκοντο καὶ ἀπὸ τῆς δυὸ
μεριῆς τῶν τραπέζιων. Ἐκρατοῦσεν ἀκόμη τὸ ἀρχαῖον ἔθιμο
νὰ τρώγουν στὰ ἐπίσημα γεύματα, γυρμένοι εἰς τὸν δεξιὸν
ἀγκῶνα, ἀκουμβῶντες σὲ μαλακὰ μαξηλαράκια ὀλοκέντητα.

Ἦλθεν ἡ ἐπιθυμία νὰ σταυροκοπηθῇ, εἰς τὸν ταπεινὸ

μας φίλο, ὅταν εἶδε πῶς καὶ ἡ στήλες τοῦ Τρικλίνου, ἢ ὅποιες κατέβαιναν ἀπὸ τὴν χρυσοῦν ὀροφήν, ἦσαν ἀπὸ ἀσημι. Οἱ γύρω τοῖχοι, στολισμένοι μὲ στοά, σὲ σχῆμα καμάρας, ἔκαίοντο ἀπὸ τὸ χρυσάφι τῶν μωσαϊκῶν, ὅπου ἀκίνητοῦσαν ξεφτέρωτα τὰ παγῶνια μυθικῶν παραδείσων.

*

“Ολοι εἶχαν ὀδηγηθεῖ στῆς θέσεις των.

Εἰς τὸ πρῶτο τραπέζι, κοντὰ στὸν Βασιλέα, διότι ὁ Τρισαύγουστος ἔτρωγε μόνος του, ὑπηρετούμενος ἀπὸ τοὺς στενωτέρους τῶν συγγενῶν του, ἐτοποθετήθησαν δώδεκα μεγιστάνες ἀπὸ τὴν βασιλικὴ Σύγκλητο. Αὐτοὶ εἶναι Μάγιστροι, Πραιπόσιτοι, Ἀνθύπατοι, Πατρίκιοι, Στρατηγοὶ καὶ ἄλλοι ὀφφικιάλιοι.

“Ὅταν ἐμβῆκαν εἰς τὸν Τρίκλινον, εἶχαν ἀφαιρέσει ὅλοι τῆς χλαμίδες των καὶ ἔμειναν μὲ τὰ πολυτελῆ καμίσια. Μόνον εἰς τοὺς Στρατηγοὺς ἐπέτρεπαν, καθὼς ἐσημείωσεν ὁ πατέρας τῆς Χριστοδούλης μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά, νὰ φέρουν καὶ τὰ σκαραμαγγία των, ἓνα εἶδος κοντοῦ μανδύα ζωηροῦ χρωματισμοῦ, μὲ κουκκοῦλα καὶ μὲ παρυφὴ κατάκοπη.

Εἰς τὰ ἄλλα τραπέζια ἐκάθισαν οἱ Ἀσηκῆται, οἱ Χαρτουλάριοι τῶν μεγάλων σεκρέτων, οἱ Σπάθαροκανδιδάτοι, οἱ Κόμητες τῶν Σχολῶν, οἱ Σιλεντιάριοι, οἱ Προτίκτορες, οἱ Εὐτυχοφόροι καὶ οἱ Σκηπτοφόροι. Ἐπειτα ἤρχοντο οἱ Ἀγαρηνοί, κατόπιν οἱ Βούλγαροι καὶ τελευταῖοι οἱ δώδεκα πένητες.

“Ολοι αὐτοὶ ὀδηγήθησαν εἰς τὸν Τρίκλινον καὶ κατέλαβαν τῆς θέσεις των, ἔπειτα ἀπὸ τὴν εἴσοδο «τῶν πρωτοκλήτων φίλων τοῦ Βασιλέως».

Οἱ αὐλικοὶ εἶχαν ὑποδείξει εἰς τοὺς πένητας νὰ προσέχουν πολὺ, τί σκοπὸν θὰ ἔπαιζαν τὰ μεγάλα χρυσᾶ ὄργανα τοῦ Παλατίου, τὰ ὁποῖα θὰ ἐφαίδρουναν τὸ γεῦμα. Διότι, ὅταν «τὸ ἴδιον ἀπηχήσῃ φθέγμα», ὅταν δηλαδή θὰ ἤρχιζε νὰ τονίζεται τὸ βασιλικὸν ἐμβατήριον, θὰ ἔπρεπεν ὅλοι μαζὶ νὰ ἐγερθοῦν καὶ νὰ ἐπευφημήσουν τὸν Ἰσαπόστολον. Ἐπίσης, κάθε φορὰ, ποῦ οἱ μῖμοι καὶ ἡ χορευτρες ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκηνή, ἢ ὁποῖα ὑπῆρχε στημένη ἐκεῖ κάπου, θὰ ἔπαιζαν «θυμελικόν τι πρὸς τέρψιν», θὰ ἔπρεπεν εἰς τὸ τέλος νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ ἐπευφημήσουν.

Ἐπειδὴ δέ, ἦτο ἐνδεχόμενον, ἢ Ἁγιοσύνη του νὰ τοὺς ἔστελλε καὶ κανένα μεζὲ ἀπὸ τὸ δικό του τραπέζι, πάλι καὶ τότε θὰ ἔπρεπε νὰ σηκωθοῦν, καθὼς διατάσσει ἡ ἐθιμοτυπία, καὶ νὰ ἐπευφημήσουν.

*

Ὁ Μιχαὴλ Καλαπόδης, τὰ εἶχεν ὅλα αὐτὰ ἀποτυπώσει μέσα του καὶ διαρκῶς ἐκύτταζε τὴν μεγάλη πύλη τῆς εἰσόδου, ἀπὸ τὴν ὁποῖα σὲ λίγην ὥρα, θὰ ἐπρόβαλεν ἡ βασιλικὴ συνοδεία.

Ἀλλὰ μὲ ὄχι ὀλιγώτερην ἀγωνίαν ἐγύριζε τὰ βλέμματα καὶ πρὸς τὴν μικρὴν εἴσοδο. Ἐκεῖ ἐπέκοντο τάγματα ὀλόκληρα ἀνακτορικῶν ὑπηρετῶν τοῦ τραπέζιου. Ὅλοι ἦσαν φορτωμένοι μὲ φαγητά, τὰ ὁποῖα, καὶ αὐτὸς ὁ Πορφυρογέννητος, Αὐτοκράτωρ ἀπὸ τοὺς περισσότερο χορτασμένους, δὲν ξεχνᾷ νὰ τὰ ὀνομάσῃ «αἱ πολυσχεδεῖς καὶ ἐξαισιοὶ προθέσεις».

Λυπᾶται ὁμως ὁ φίλος μας, γιατί, ἀφ' οὗ τίποτε δὲν τοῦ εἶχε διαφύγει ἀπὸ τὴν ὄνειρώδη αὐτὴν ἔορτή, καὶ ἡ

